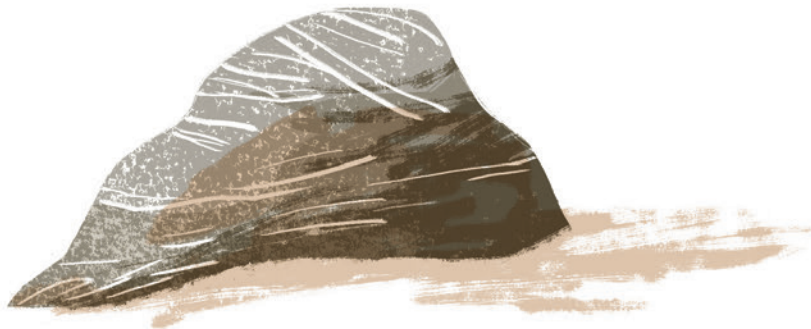

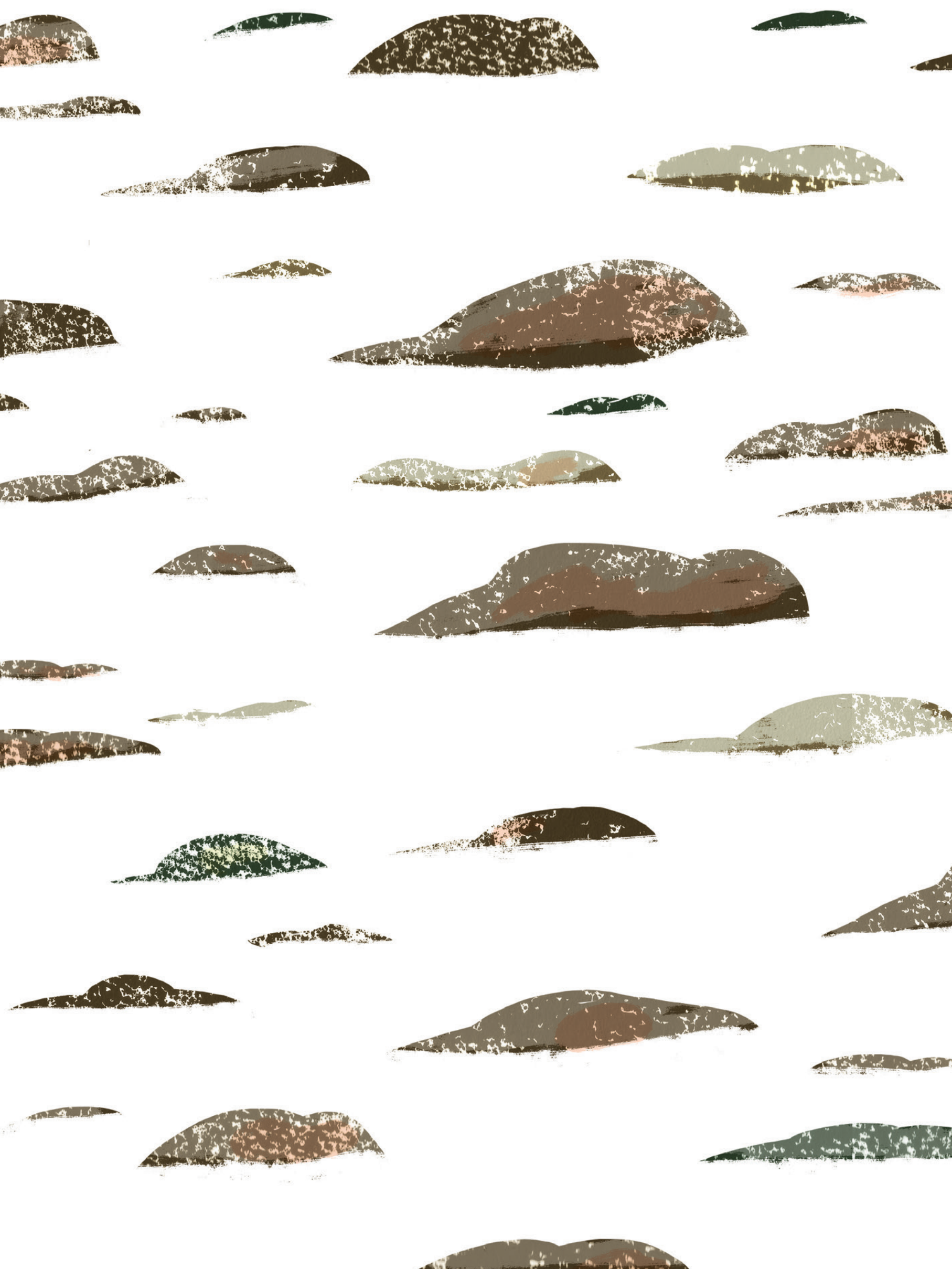
MIJN STEEN

Elvis Peeters & Nicole Van Bael

met illustraties van

Sebastiaan Van Doninck

www.lannoo.com

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig
een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken
en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2017
Tekst: Elvis Peeters & Nicole Van Bael
Illustraties: Sebastiaan Van Doninck
Vormgeving: Kris Demey

ISBN 978 94 014 4490 3
D/2017/45/431
NUR 274

De auteur ontving een werkbeurs
van het Vlaams Fonds voor de Letteren.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit is mijn steen.
Er liggen hier honderden stenen, maar deze heb ik gekozen.
Een goede steen, vlak bij de zee, vlak bij het land.
Op een heuvel.
Er liggen hier honderden stenen, maar deze vind ik altijd terug.
Ik vlieg naar de zee, ik ga de vissen groeten, ik eet een hapje.
Ik ga weer zitten op mijn steen, schik mijn veren, kijk naar de verte.
De ene keer naar de zee, de andere keer naar het land.
Altijd is er iets te zien.
Een boot, een auto.
Het water dat deint, het gras dat wuift.
Zand dat opwaait.
Zo is het goed.

Dit is mijn steen. Dit is mijn leven.

Ik keer terug van
een wandeling over het strand.
Er klopt iets niet.
Ik wil neerstrijken:
een hagedis ligt languit in de zon
op mijn steen.
Ik ben er zeker van:
dit is mijn steen.

Heb jij die hier gelegd,
staat je naam er soms op,
is dit een ei? vraagt de hagedis.
Dat is allemaal niet het geval.
En toch is dit mijn steen.
Maar nu is dit mijn steen,
verkondigt de hagedis.

En hij zegt:

Er liggen hier honderden stenen,
en deze heb ik gekozen.

Ik heb niet zulke sterke ogen, ik heb niet zo'n verre blik,
maar van alle stenen herken ik deze telkens weer.

Hij is warm in de zon, ik kruip er graag bovenop,
dat is lekker aan mijn buik.

A watercolor illustration of a seascape. In the upper left, a small blue boat with a white cabin is on the water. The sea is depicted with light blue and white brushstrokes. Several dark, rounded rocks of varying sizes are scattered across the water. In the bottom left corner, there are dark green and brown branches with small, pointed leaves. The background is a plain, light beige color.

Niemand heeft mij ooit gezegd dat het jouw steen is, antwoord ik.
Het is mijn steen. Hier slaap ik en hier rust ik uit.
Van hieruit kijk ik naar de zee, van hieruit kijk ik naar het land.
Hier keer ik altijd weer naar terug, naar deze steen.

De zee ken ik niet, zegt de hagedis.

Hoor je dan niet het ruisen?

Het water dat komt en gaat, vraag ik.

Nee, zegt de hagedis, ik luister eigenlijk
alleen naar insecten.

Meestal zoemen ze heel ijl, of ze brommen.

Ik leef namelijk van insecten.

Ik grijp ze en ik eet ze.

Met die korte pootjes, vraag ik.

Ik vang ze met mijn tong.

En hij laat me zien hoe hij zijn tong heel snel en heel ver kan bewegen.

Ik wil graag gaan zitten, zeg ik.
Er kan er maar een op deze steen verpozen,
stelt de hagedis.
Je zult moeten vertrekken, zeg ik.
Jij moet vertrekken, beweert hij.

